

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՊԱՐՈՒՍ ԵՐԿՐՈՐԴ ՏԱՐԻՆ

Դարուս երկրորդ տարին. Սայաթի տեղ Հոռմն էր,
 Պոնաբարդի տակ Նաբուլեոն կ'երեւէր,
 Երբ առաջին Հիւպատին նեղ դիմակն այն
 Կը պատրասէր Կայսեր հակսին վերայ լայն,
 Ըսպանիական հին Պրզաստն քաղին մէջ,
 Սերմի մը պէս, հովէն նետուած հողին գէջ,
 Ծընաւ սրդայ մ'անգոյն, անձայն, անհայեաց,
 Բրքսոն-Լօրէն խառն արիւնէ մը սերած.
 Այնքան աղկաղկ էր, ցընորքի մը նըման,
 Որ մօրմէն զաւ՝ ամէնքն իրմէն նեղացան.
 Վիզն այնքան ծուռ էր, եղէգի մը հանգոյն,
 Որ որոցին հետ շինեցին հաղն խկոյն.
 Մանուկն այդ, զոր կը ջընջէր կեանքն իր գիրէն,
 Եւ որ չ'ունէր վաղորդայն մ'իսկ ապաւէն,
 Ես եմ.—

Թերեւս ըսեմ ձեզ օր մը քէ ի՛նչ
 Անքիծ կաք, ո՛րքան խընամբ՝ իղծ եւ սէր ջինջ
 Զօրացնելով դրժխեմ ըսկիզբը կեանքիս,
 Անվընաս մօրս երկիցըս ծնունդն ըրին զիս.
 Այն հրեշտակին՝ որ իր երեք որդւոց վրայ
 Կը տարածէր իր գորովանքն անխընայ.

Ո՛վ մայրենի սէր քաղցրիկ, ա՛հ՛ր անմոռաց,
 Աստուածանիւս բազմացումով ջամբուած հաց.
 Հայրենի տան մէջ միշտ պատրաստ սուրբ սեղան,
 Անձնիւրն՝ իր մասն, ամէնքն ամբողջ ունին զայն.

Պիտ՝ ըսեմ ձեզ, երբ իմ շատրոնց ծերութեան,
 Լուռ գիշերներն աղօտալոյս՝ խօսիլ տան,
 Ի՛նչպէս քառքի ու սոսկումի բախտն այն մեծ,
 Որ ոտքին տակ կայսեր՝ աշխարհը դղրդեց,
 Իր մերթիկովն իս հրեշտով անպաշտան,
 Հողմակոծել տուաւ օրերս մանկութեան.
 Զի երբ դողող ալեաց զարնէ հիւսիսին,
 Կասդած ովկեանը կը տանջէ ի միասին
 Թափած սաղարքիք ծառերուն ծովափնեայ,

Եւ եռայարկ նաւն որ հովուն նեւ կ'ոռնայ .

Ներսասարդ քէն , բայց փորձ հասակաւ ,
 Սրբիս մէջ կան դառնութիւններ ոչ սակաւ .
 Շատ անցեալներ պիտի կըրնայ կարգալ մարդ
 Խոկումներէ կըննած նակիս վրայ անհարք .
 Իսկ ծերունին շիջեալներն էւ նաղաս ,
 Որ իղնեուն իր ծայրն ինկած է վրնաս ,
 Պիտ' դողար երբ տեսնէր հոգիս անյասակ ,
 Ուր կը բնակի միտս իր անդունդ մ'ալեաց սակ ,
 Տեսնէր ցաւերս՝ փորձութիւններս աղէկէզ ,
 Եւ ինչ որ գիտաբեց վիժած պըտի պէս ,
 Գեղեցկագոյն օրերս՝ անցան յուսակտուր ,
 Սէրերս , գործերս , ողջ մասաղ կեանք մը սրխուր ,
 Թէպէտէն դեռ ինձ կը ժրպի ապագան ,
 Սրբիս մէն մի էջը գըրուածն այն մասեան .
 Եթէ կ'ըրոչին իմ խորհուրդներս դիր էւ տար .
 Պատառ պատառ ցըրուած երգերս ընդ աշխարհ .
 Եթէ կ'ուզեմ ծածկել մերք վիշտ ու անձուկ՝
 Հեզնոց , ծաղրոց վէպի մանկեան մէջ ծածուկ ,
 Եթէ մայրախն տեսարաններն կը դղըրդեմ ,
 Թէ կը հանեմ ընտելալ մարդոց դէմ առ դէմ
 Ուրիշ մարդեր որ իմ շունչովըս կ'ապրին՝
 Ու իմ ձայնովըս կը խօսին ամբոխին ,
 Թէ գլուխս նընոց՝ ուր կ'եռայ միտքն անըրեունչ ,
 Կը քափէ պղինձ տաղեր ետեփ՝ ծըխաշունչ ,
 Կը շարժեմ մէջ խորունկ , վրեժն կաղապար ,
 Ուսկից դուրս գայ տունը քեռով երկնապար ,
 Պատահան այն է որ սէր՝ դամբան՝ փառք ու կեանք ,
 Խուսող ալիք , ալիքն մղուած ցանց ,
 Ամէն շունչ , շող , սրխուր էւ կամ զուարթագեղ՝
 Փայլ ու քրքրիւ կուտան հոգւոյս իմ բիւրեղ ,
 Իմ բազմաձայն հոգւոյն , գործեմն Աստուծոյ ,
 Դրաւ աշխարհի մէջ իբրեւ փող մը կ'աւածոյ .

Դէն , վաս օրերս անցուցի էւ մամուր ,
 Գիտեմ ուսկից գալս՝ քէ չգիտեմ երթալս ուր .
 Կուսակցութեանց մըրքիկն հողմովն իր ուժգին
 Թէն յուզեց , բայց չալալեց իմ հոգին .
 Անքիծ է սիրս . հոն չըկայ սիկ՝ որ հովէ
 Յուզուած՝ անոր վընիս կապոյտը խռովէ .

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

ՎԻՔԹՈՐ ՀԻԿՈ